Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 298 091 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. SUKENNIK**
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juni 2019 huwt de verzoekende partij met Y.I., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 8 augustus 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenote.

1.3. Op 11 februari 2020 wordt aan de verzoekende partij een F-kaart toegekend.
1.4. Op 24 december 2021 vestigt de verzoekende partij zich op een afzonderlijk adres van haar Belgische echtgenote.

1.5. Op 1 december 2022 wordt de verzoekende partij verzocht om haar individuele situatie toe te lichten.

1.6. Op 21 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
(…)

Reden van de beslissing:
Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag van 08.08.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 11.02.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van zijn Belgische echtgenote Y.I. (…) ((…)) met wie hij zich vestigde.
Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 24.12.2021 werd de referentiepersoon ingeschreven op een afzonderlijk adres. Om te kunnen spreken over een "gezamenlijke vestiging" tussen echtgenoten, vereist de vaste rechtspraak van de Raad van State niet dat er sprake zou zijn van samenwoonst. Wel vergt zulks dat er nog een minimum aan relatie zou bestaan tussen de echtelieden, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Op 01.12.2022 werd betrokkene door de administratie gevraagd om naar aanleiding van een onderzoek naar zijn verblijfsrecht zijn persoonlijke situatie toe te lichten. Er werd hem onder meer de mogelijkheid gegeven om elementen te doen gelden met betrekking tot zijn gezinssituatie. Betrokkene maakte echter geen enkel stuk over waaruit moet blijken dat er nog een minimum aan relatie tussen hem en de referentiepersoon bestaat. Het is dan ook redelijk te stellen dat er op basis van het administratief dossier minstens sedert 24.12.2021 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn echtgenote.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij – zoals reeds aangegeven - op 01.12.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 28.12.2022.
Betrokkene maakte daarop volgende stukken over:
- Gezinssamenstelling K.K. (…) en T.E. (…)
- Schermafdruk abonnement fitnessclub
- Inschrijvingsbewijzen taalcursussen (Nederlands en Frans)
- Huurovereenkomst
- Attest geen steun OCMW Zaventem
- Mail: resultaat test Maatschappelijke Oriëntatie
- Inschrijvingsbewijs ziekenfonds
- Loonbrieven 10.2019 tot en met 12.2022 DODO 2017 SRL als bediende / verkoper + arbeidsovereenkomst en aangifte DIMONA
- Paspoort en F-kaart
De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 24.01.2023 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:
Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 14.06.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 24.12.2021. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Zoals hierboven uiteengezet is het redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en

referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (…) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.
Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.
Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.
Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.
Betrokkene verblijft sedert 08.08.2019 onafgebroken legaal in het Rijk, nu dus ongeveer drieënhalf jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover hij zou stellen reeds voor die datum in België te zijn aangekomen, dient er op gewezen te worden dat betrokkene inderdaad op 18.01.2014 in België aankwam, maar dat hij vóór 08.08.2019 geen enkel verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft genoten. Betrokkene diende wel een verblijfsaanvraag in, maar deze kende geen gunstige afloop. Betrokkene kan geen rechten putten uit illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen gunstig gevolg hebben gekregen.
Ook al kwam betrokkene in 2014 aan in België, toch is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Turkse maatschappij. Hij heeft er immers het grootste deel van zijn leven geleefd en bracht er zijn hele jeugd door. Betrokkene was reeds 23 toen hij naar België kwam. Verhoudingsgewijs heeft hij veel langer in Turkije dan in België geleefd. In ieder geval dient vastgesteld te worden dat betrokkene zelf geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland die een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.
Betrokkene is tewerkgesteld als verkoper bij DODO 2017 SRL, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.
Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij taalcursussen heeft gevolgd en geslaagd is voor een cursus maatschappelijke oriëntatie. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde documenten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat het voorgelegde lidmaatschap van een sportclub en de voorgelegde huurovereenkomst betreft: Het aangaan van een sportabonnement of het huren van een woning kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet of overeenkomsten sluit in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften – zoals huisvesting en ontspanning - te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Uit niets kan blijken dat betrokkene daadwerkelijk van zijn sportabonnement heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd bijvoorbeeld. Voor zover betrokkene hier een vrienden- en kennissenkring zou hebben, dient opgemerkt te worden dat hij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken.
Betrokkene staat sedert 24.12.2021 als alleenstaande ingeschreven. Zoals hiervoor reeds aangegeven heeft betrokkene niet aangetoond dat er nog een minimum aan relatie bestaat met de referentiepersoon, noch blijkt uit het dossier dat er thans sprake zou zijn van een nieuwe relatie met een ander persoon. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Hij legt een gezinssamenstelling voor waarop twee andere personen vermeld staan nl. K.K. (…) en T.E. (…). Vermoedelijk gaat het hier om familieleden, doch er blijkt niet uit het dossier dat er tussen betrokkene en deze personen, bovenop de eventuele affectieve banden tussen volwassen familieleden, nog een bijkomende band van afhankelijkheid zou bestaan. Aldus moet besloten worden dat zijn gezinssituatie ook niet van die aard is dat zulks een beletsel zou vormen voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40*bis*, 40*ter*, 42*ter*, 42*quater* en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Les présents développements sont faits sous réserve de la consultation du dossier administratif de la partie requérante qu'elle n'a pas encore reçu ; la partie requérante se réserve le droit de développer plus avant ses arguments une fois qu'elle aura eu accès au dossier administratif.

Première branche

EN CE QUE la partie adverse affirme que le requérant ne peut se prévaloir de l'application de l'article 42 quater, §4, 1° de la loi du 15 décembre 1980 pour invoquer le maintien de son droit de séjour, dès lors qu'il ne peut démontrer trois ans d'installation commune avec son épouse ;

ALORS QUE le requérant tombe sous le coup de cet article et peut donc se prévaloir du maintien de son droit de séjour, dès lors qu'il peut démontrer plus de trois ans d'installation commune avec son épouse avant leur séparation ;

Que l'article 42 quater, §4, 1° de la loi du 15 décembre 1980 prévoit en effet une exception à la possibilité de mettre fin au droit de séjour d'un époux de belge qui est séparé de son épouse :

« Lorsque le mariage, le partenariat enregistré ou l'installation commune a duré, au début de la procédure judiciaire de dissolution ou d'annulation du mariage ou lors de la cessation du partenariat enregistré ou de l'installation commune, trois ans au moins, dont au moins un an dans le Royaume. En cas d'annulation du mariage l'époux doit en outre avoir été de bonne foi » ;

Que l'article 42 quater, §4, 1° indique clairement que doit avoir duré trois ans, dont au moins un an dans le royaume : le mariage, le partenariat enregistré ou l'installation commune ;

Qu'il s'agit de propositions alternatives et non pas cumulatives ;

Qu'en l'espèce, il y a bel et bien eu trois ans d'installation commune : le requérant et son épouse ont introduit leur dossier de déclaration de mariage auprès l'Officier de l'Etat Civil de la commune de Schaerbeek en 2017, date à laquelle ils cohabitaient donc déjà ;

Que si le mariage n'a finalement pu être célébré qu'en 2019, c'est parce que l'Officier de l'Etat Civil de la commune de Schaerbeek avait originellement refusé de célébrer le mariage pour des motifs qui n'ont pas été retenus par le Tribunal de première instance francophone de Bruxelles, lequel a ordonné la célébration du mariage par son jugement du 27.03.2019 ;

Que dans ce même jugement, le Tribunal de première instance francophone de Bruxelles soulignait clairement que la relation du requérant et de son épouse durait « depuis près de deux ans et demi » ;

Qu'entre le dépôt de la déclaration de mariage du requérant et de son épouse entre 2017 et leur séparation en décembre 2021 (moment où Madame YALCIN a quitté le domicile conjugal), il s'est donc écoulé bien plus de 3 années ;

Qu'avant leur séparation, leur installation commune a donc bien duré au moins trois ans, dont plus d'un an, dans le Royaume ;

Qu'il faut donc considérer que le requérant rentre dans les conditions de l'article 42quater §4, 1° de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation en affirmant que le requérant ne peut se prévaloir de cette disposition parce sa relation a pris fin avec son épouse moins de trois ans après leur mariage ;

Que la partie adverse viole par conséquent l'article 42quater, §4, 1° de la loi du 15 décembre 1980 et méconnait ses obligations de motivation formelle ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé.

Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse affirme avoir tenu compte de la durée de séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine avant de prendre la décision attaquée ;

QUE concernant son intégration sociale et culturelle, elle refuse de prendre en compte les éléments présentés par le requérant, tels que son implication dans le sport, la location de son appartement, son travail ou ses cours de langue ;

QU'au sujet de sa situation économique, elle considère que « het hebben van een joben bijhorend inbomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden » ("le fait d'avoir un emploi et un revenu qui l'accompagne n'est pas une preuve suffisante d'intégration au sens où elle peut empêcher la résiliation du droit de séjour, étant donné qu'il s'agit d'une condition pour mener une existence plus ou moins digne") ;

ALORS QUE le requérant a établi qu'il travaillait à temps plein depuis octobre 2019, par le biais de son contrat de travail et ses fiches de paye ;

Qu'il a donc rapidement trouvé du travail et commencé à travailler après l'obtention de son titre de séjour l'y permettant ;

Que le requérant perçoit à ce titre, une rémunération mensuelle nette d'environ 1800 euros par mois ;

Qu'il est évident que s'insérer dans le monde du travail et travailler à temps plein en Belgique est une preuve d'intégration ;

Qu'il est également évident que lorsqu'on s'immisce dans le monde du travail, on fait des rencontres, on en apprend sur la société belge et par conséquent on s'intègre socialement et culturellement ;

Que l'article 1/2, §3 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit en effet que :

« Le ministre ou son délégué apprécie les efforts d'intégration de l'étranger dans la société en tenant compte en particulier des critères suivants :
- suivre un cours d'intégration prévu par l'autorité compétente de sa résidence principale;
- exercer une activité en tant que travailleur salarié, fonctionnaire ou travailleur indépendant;
- produire un diplôme, un certificat ou une preuve d'inscription, délivré par un établissement d'enseignement organisé, reconnu ou subventionné;
- suivre une formation professionnelle reconnue par une autorité compétente;
- connaître la langue du lieu de l'inscription au registre de la population ou au registre des étrangers;
- le passé judiciaire;
- la participation active à la vie associative.
Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision de fin de séjour telle que visée à l'alinéa 2, il tient compte de la nature et de la solidité des liens familiaux de l'intéressé, de la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine. » ;

Qu'il ressort clairement de la loi que le fait de travailler est une preuve d'intégration en Belgique ;

Que le parcours professionnel du requérant n'a pas été suffisamment pris en considération par la partie adverse alors même qu'il constitue un élément relatif à son intégration ;

Qu'en outre, le requérant fait beaucoup de sport en salle, où il est évident qu'il a rencontré de nombreuses personnes et s'est fait des amis ;

Que l'ensemble de ces éléments témoignent du fait que le requérant s'est parfaitement intégré dans la société et reflètent un ancrage stable et durable sur le territoire belge ;

Qu'en affirmant l'inverse, la partie commet une erreur manifeste d'appréciation et viole ses obligations de motivation formelle ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption

; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que votre Conseil a encore rappelé dans son arrêt 126.454 du 27 juin 2014 que "l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, mais n'implique que l'obligation de l'informer des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé." ;

Que la décision attaquée méconnait cette obligation de motivation formelle ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé ;

Troisième branche

EN CE QUE la partie adverse ne fait aucune mention de l'article 8 de la CEDH et du droit au respect de la vie privée et familiale que protège cet article, et ne prend aucunement en compte les éléments versés par le requérant au sujet de sa famille ;

ALORS QUE l'article 8 de la CEDH prévoit que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.
2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Qu'il est évident que les relations qu'entretient la requérante avec les membres de sa famille en Belgique sous protégées par l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en ce qui concerne la relation qu'il entretient avec ses parents, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que les relations entre un enfant adulte et ses parents doivent en tous cas être examinées sous l'angle de la vie privée et qu'elles sont en outre constitutives de vie familiale lorsqu'il existe entre eux des « éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ».1

Que tel est effectivement le cas en l'espèce ;

Que, de plus, il est évident que les activités et les relations que le requérant a développées en Belgique sont couvertes par la notion de vie privée ;

Qu'en effet la notion de vie privée reçoit une acception très large puisque « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (C.E.D.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne ; C.E.D.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni) ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale »2;

Que, par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui est pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question (C.E.D.H., 9 octobre 2003, arrêt Slivenko c. Lettonie, § 95) ;

Qu'il en va de même pour votre Conseil qui a jugé, dans un arrêt n° 216 253 du 31 janvier 2019 que « (…) le requérant a notamment fait valoir qu'il séjourne en Belgique depuis 2000 et s'est prévalu de la longueur de son séjour ainsi que de son intégration, attestées par les attaches développées, la production de lettres de soutien d'amis et de connaissances, sa connaissance du français et du néerlandais. La décision de refus de séjour est basée sur le fait que : « […] une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE arrêt n° 133.195 du 14 juillet 2004). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation ». Le Conseil constate que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre une autorisation de séjour » ;

Que l'insertion professionnelle du requérant et les contacts qu'il a pu développer au travers de ses emplois doivent être protégés au titre de l'article 8 de la CEDH ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, Iatridis c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Qu'il ne s'agit pas ici d'une première admission de sorte que la décision attaquée constitue bien une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant, ingérence ne pouvant être justifiée que moyennant le respect des conditions prévues au paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH ;

Que ledit paragraphe impose que l'ingérence soit prévue par la loi et qu'elle soit nécessaire, dans une société démocratique, à la poursuite d'un des objectifs listés au paragraphe 2 ;

Que la partie adverse était donc tenue de vérifier que toutes les conditions posées par le paragraphe 2 de l'article 8 étaient bien remplies en l'espèce en menant une analyse approfondie de la situation particulière du requérant et en procédant à une balance des intérêts en présence ;

Qu'au regard de ces obligations d'examen approfondi et de mise en balance des intérêts, la motivation développée par la partie adverse dans l'acte attaqué apparaît comme lacunaire et insuffisante dans la mesure où l'on ne comprend pas ce qui l'a poussé à faire prévaloir l'intérêt de l'Etat de contrôler ses frontières sur l'intérêt particulier du requérant à continuer à vivre sa vie en Belgique où il a développé l'ensemble des aspects de sa vie privée et familiale ;

Que la motivation de la partie adverse dans la décision attaquée est donc insuffisante à ce sujet ;

Que la partie adverse viole les dispositions visées au présent moyen ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 40*bis*, 40*ter*, 42*ter* en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen is. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er gemotiveerd dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekwam als familielid van de burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 8 augustus 2019 in toepassing van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, dat zij op 11 februari 2022 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkreeg op basis van haar Belgische echtgenote met wie zij zich vestigde, dat thans de situatie echter volledig gewijzigd is, dat op 24 december 2021 de referentiepersoon ingeschreven werd op een afzonderlijk adres, dat om te kunnen spreken van gezamenlijke vestiging tussen echtgenoten vereist is dat er nog een minimum aan relatie zou bestaan tussen hen, een daadwerkelijke en effectieve gezinsband, dat op 1 december 2022 de verzoekende partij werd gevraagd haar persoonlijke situatie toe te lichten, dat haar de mogelijkheid werd gegeven om elementen te doen gelden met betrekking tot haar gezinssituatie, dat zij echter geen enkel stuk overmaakt waaruit moet blijken dat er nog een minimum aan relatie is tussen haar en de referentiepersoon, dat het dan ook redelijk is te stellen dat er op basis van het administratief dossier minstens sedert 24 december 2021 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij met haar echtgenote en overeenkomstig artikel 42*quater*, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet daarom het verblijfsrecht van de verzoekende partij kan beëindigd worden. Voorts motiveert de verwerende partij welke stukken de verzoekende partij overmaakte naar aanleiding van de vraag haar persoonlijke situatie toe te lichten en wordt gesteld dat er na 24 januari 2023 geen stukken meer werden overgemaakt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij de uitzonderingsgronden, voorzien in artikel 42*quater*, §4, eerste lid heeft onderzocht doch meent dat deze *in casu* niet van toepassing zijn. De verwerende partij motiveert verder in het kader van artikel 42*quater*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet over humanitaire elementen en licht toe waarom de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd en gezondheidstoestand, haar economische, sociale en culturele integratie en haar gezinssituatie de beëindiging van het verblijfsrecht en een terugkeer naar het land van herkomst *in casu* niet in de weg kunnen staan. Er wordt in dit verband geconcludeerd dat gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de overwegingen in de bestreden beslissing het niet inhumaan lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen. De verwerende partij besluit dat het recht op verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd en dat haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat *in casu* het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.
Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

3.6. De relevante bepalingen van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"*§ 1*
In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:
(..)
4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer
(..)
§ 4
Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:
1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;
(…)
en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.
§ 5
De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als derdelander gezinshereniging heeft bekomen als huwelijkspartner van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens

blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Het betreft derhalve geen situatie waarop de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St.* Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “permanent samenwonen” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoonst daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Artikel 42*quater,* §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing bepaalt dat er door de minister (*c.q.* de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (…) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”.*

Echter heeft de verwerende partij terecht kunnen vaststellen – en wordt door de verzoekende partij niet betwist – dat de verzoekende partij sedert 24 december2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Belgische referentiepersoon. De verzoekende partij betwist niet dat haar verblijfsrecht kon worden beëindigd op grond van artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet daar zij niet langer gezamenlijk gevestigd was niettegenstaande zij wel nog gehuwd is.

3.7. Echter meent de verzoekende partij dat – hoewel de mogelijkheid bestaat om te beëindigen overeenkomstig artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – zij onder de uitzonderingsgrond valt vermeld in artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waardoor zij haar verblijfsrecht kan behouden, daar zij kan aantonen dat zij meer dan drie jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met haar echtgenote voor hun (feitelijke) scheiding. De verzoekende partij betoogt dat voormelde bepaling duidelijk voorziet dat het huwelijk, het geregistreerd partnerschap ‘of’ de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, dat het om alternatieve mogelijkheden gaat en geen cumulatieve mogelijkheden, dat er wel degelijk drie jaar gezamenlijke vestiging is geweest, dat zij en haar echtgenote hun verklaring van huwelijk hebben ingediend bij de burgerlijke stand van de gemeente Schaarbeek in 2017, datum waarop zij aldus reeds samenwoonden, dat indien het huwelijk pas is kunnen doorgaan in 2019, dit is omdat de burgerlijke stand van de gemeente Schaarbeek oorspronkelijk het huwelijk geweigerd had om redenen die niet weerhouden werden door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel, dewelke de voltrekking van het huwelijk bevolen heeft door haar uitspraak van 27 maart 2019. De verzoekende partij wijst erop dat in de uitspraak de voormelde rechtbank duidelijk onderlijnde dat de relatie van de verzoekende partij en haar echtgenote reeds bestond sedert bijna twee en een half jaar, dat tussen het neerleggen van een verklaring tot huwelijk in 2017 en hun (feitelijke) scheiding in december 2021, het ogenblik waarop haar echtgenote de echtelijke woonst verlaten heeft, aldus meer dan drie jaar verlopen is, dat voor hun (feitelijke) scheiding hun gezamenlijke vestiging aldus wel degelijk minstens drie jaar heeft geduurd, waarvan meer dan één jaar in het Rijk, dat zij aldus onder de voorwaarden van artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet valt, dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout maakt door te stellen dat zij zich niet op deze bepaling kan beroepen daar haar relatie met haar echtgenote een einde heeft genomen minder dan drie jaar na hun huwelijk.

3.8. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij ervan uit gaat dat indien toepassing wordt gemaakt van de beëindigingsgrond die eruit bestaat dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, de termijn die geldt voor het toepassen van de uitzonderingsgrond opgenomen in artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een aanvang neemt bij het begin van de gezamenlijke

vestiging, en aldus eventueel voor de aanvang van het huwelijk – feit dat de grond vormde voor het erkennen van het verblijfsrecht – dient *in casu* te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat er effectief sprake was van drie jaar gezamenlijke vestiging voor 24 december 2021, zodat niet blijkt welk belang zij heeft bij haar betoog. Gezien immers uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenote reeds voor 14 juni 2019, datum van hun huwelijk, gezamenlijk gevestigd waren, blijkt niet dat de verwerende partij op onzorgvuldig of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet daar haar huwelijk werd afgesloten op 14 juni 2019, dat zij op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging indiende, dat het koppel niet meer feitelijk samenwoont sinds 24 december 2021, dat er geen gezinscel meer is sindsdien en dat het redelijk is te stellen dat er geen minimum aan relatie meer is tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, dat de gezinshereniging achterhaald blijkt te zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en mevrouw Y.I. ondervraagd werden op 12 september 2017 en dat zij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in het verzoekschrift, niet samenwoonden op dat ogenblik.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift wel naar een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van de gemeente Schaarbeek van 27 maart 2019, doch laat na deze te voegen aan haar verzoekschrift. De stelling van de verzoekende partij dat de rechtbank duidelijk onderlijnde dat de relatie van de verzoekende partij en haar echtgenote reeds bestond sedert bijna twee en een half jaar, betreft dan ook een loutere bewering.

Bovendien blijkt dat de verzoekende partij bij schrijven van 1 december 2022 op de hoogte werd gesteld dat de verwerende partij had vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat zij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht verkreeg, dat om na te gaan of zij desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten zij verzocht wordt nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie, dat deze stukken ten gronde zullen worden onderzocht en getoetst aan de voorwaarden van de wet om na te gaan of zij het verblijfsrecht al dan niet kan verzetten, dat concreet bewijzen dienen worden voorgelegd van onder meer de gezinssituatie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij, die erop gewezen werd dat er geen gezamenlijke vestiging meer was en dat om na te gaan of zij het verblijfrecht kan verderzetten bewijsstukken moeten worden voorgelegd die zullen getoetst worden aan de voorwaarden van de wet, de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van de gemeente Schaarbeek van 27 maart 2019 of enig ander document waaruit een gezamenlijke vestiging kon blijken voor de datum van het huwelijk heeft voorgelegd.

De verzoekende partij maakt dan ook met haar betoog niet aannemelijk dat op het ogenblik waarop haar echtgenote de echtelijke woonst heeft verlaten, er aldus meer dan drie jaar verlopen is, dat voor hun (feitelijke) scheiding hun gezamenlijke vestiging aldus wel degelijk minstens drie jaar heeft geduurd, waarvan meer dan één jaar in het Rijk en dat zij aldus onder de voorwaarden van artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet valt.

3.9. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij weigert de elementen betreffende haar sociale en culturele integratie in rekening te nemen, zoals haar engagement in sport, de huur van haar appartement, haar werk en haar taallessen. Betreffende de motieven over haar economische situatie stelt de verzoekende partij dat zij heeft aangetoond, door middel van loonfiches en een arbeidscontract, dat zij sedert oktober 2019 voltijds werkt, dat zij aldus snel werk heeft gevonden en begonnen is met werken nadat zij haar verblijfstitel verkreeg die haar dit toestond, dat zij een maandelijks loon ontvangt van ongeveer 1800 euro, dat het evident is dat zich inwerken op de arbeidsmarkt en voltijds werken in België een bewijs van integratie is, dat het eveneens evident is dat eenmaal men zich bevindt op de arbeidsmarkt, men contacten legt en men leert over de Belgische samenleving en bijgevolg zich sociaal en cultureel integreert. De verzoekende partij wijst vervolgens op artikel 1/2, §3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het duidelijk uit de wet volgt dat werken een bewijs van integratie in België is, dat haar professioneel parcours niet op afdoende wijze in rekening werd gebracht terwijl dit een relevant element voor haar integratie vormt, dat zij bovendien veel zaalsport beoefent en het evident is dat zij aldaar veel personen heeft ontmoet en vrienden heeft gemaakt, dat het geheel van de elementen getuigen van het feit dat zij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en een stabiele en duurzame verankering op het Belgische grondgebied reflecteren. Zij meent dat de verwerende partij door het tegengestelde voor te houden, een manifeste appreciatiefout heeft begaan en haar motiveringsplicht schendt.

3.10. In de bestreden beslissing wordt betreffende de elementen waarmee de verwerende partij conform artikel 42*quater*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening moet houden, gemotiveerd als volgt:

"*Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij – zoals reeds aangegeven - op 01.12.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 28.12.2022.*
Betrokkene maakte daarop volgende stukken over:
- Gezinssamenstelling K.K. (…) en T.E. (…)
- Schermafdruk abonnement fitnessclub
- Inschrijvingsbewijzen taalcursussen (Nederlands en Frans)
- Huurovereenkomst
- Attest geen steun OCMW Zaventem
- Mail: resultaat test Maatschappelijke Oriëntatie
- Inschrijvingsbewijs ziekenfonds
- Loonbrieven 10.2019 tot en met 12.2022 DODO 2017 SRL als bediende / verkoper + arbeidsovereenkomst en aangifte DIMONA
- Paspoort en F-kaart
(…)
Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.
Betrokkene verblijft sedert 08.08.2019 onafgebroken legaal in het Rijk, nu dus ongeveer drieënhalf jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover hij zou stellen reeds voor die datum in België te zijn aangekomen, dient er op gewezen te worden dat betrokkene inderdaad op 18.01.2014 in België aankwam, maar dat hij vóór 08.08.2019 geen enkel verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft genoten. Betrokkene diende wel een verblijfsaanvraag in, maar deze kende geen gunstige afloop. Betrokkene kan geen rechten putten uit illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen gunstig gevolg hebben gekregen.
Ook al kwam betrokkene in 2014 aan in België, toch is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Turkse maatschappij. Hij heeft er immers het grootste deel van zijn leven geleefd en bracht er zijn hele jeugd door. Betrokkene was reeds 23 toen hij naar België kwam. Verhoudingsgewijs heeft hij veel langer in Turkije dan in België geleefd. In ieder geval dient vastgesteld te worden dat betrokkene zelf geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland die een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.
Betrokkene is tewerkgesteld als verkoper bij DODO 2017 SRL, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.
Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij taalcursussen heeft gevolgd en geslaagd is voor een cursus maatschappelijke oriëntatie. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde documenten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.
Wat het voorgelegde lidmaatschap van een sportclub en de voorgelegde huurovereenkomst betreft: Het aangaan van een sportabonnement of het huren van een woning kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet of overeenkomsten sluit in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften – zoals huisvesting en ontspanning - te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Uit niets kan blijken dat betrokkene daadwerkelijk van zijn sportabonnement heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd bijvoorbeeld. Voor zover betrokkene hier een vrienden- en

kennissenkring zou hebben, dient opgemerkt te worden dat hij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken.
Betrokkene staat sedert 24.12.2021 als alleenstaande ingeschreven. Zoals hiervoor reeds aangegeven heeft betrokkene niet aangetoond dat er nog een minimum aan relatie bestaat met de referentiepersoon, noch blijkt uit het dossier dat er thans sprake zou zijn van een nieuwe relatie met een ander persoon. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Hij legt een gezinssamenstelling voor waarop twee andere personen vermeld staan nl. K.K. (…) en T.E. (…). Vermoedelijk gaat het hier om familieleden, doch er blijkt niet uit het dossier dat er tussen betrokkene en deze personen, bovenop de eventuele affectieve banden tussen volwassen familieleden, nog een bijkomende band van afhankelijkheid zou bestaan. Aldus moet besloten worden dat zijn gezinssituatie ook niet van die aard is dat zulks een beletsel zou vormen voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.
Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1/2, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*De in § 1, eerste lid bedoelde vreemdeling, levert binnen de eerste termijn van zijn voor een beperkte duur toegekend verblijf het bewijs dat hij bereid is zich in de samenleving te integreren.*
Binnen vier jaar vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar na de toekenning van de machtiging tot beperkt of onbeperkt verblijf, of vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar na de toelating tot het verblijf, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf indien hij ook vaststelt dat de vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, geen redelijke inspanning tot integratie heeft geleverd. De minister of zijn gemachtigde kan zich daartoe door de vreemdeling alle nuttige inlichtingen en bewijzen doen voorleggen.
De minister of zijn gemachtigde beoordeelt de inspanningen tot integratie van de vreemdeling in de samenleving, rekening houdend in het bijzonder met de volgende criteria:
- een inburgeringscursus waarin wordt voorzien door de bevoegde overheid van zijn hoofdverblijfplaats volgen;
- een activiteit uitoefenen als werknemer, als ambtenaar of als zelfstandige;
- een diploma, getuigschrift of bewijs van inschrijving uitgereikt door een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling voorleggen;
- een door een bevoegde overheid erkende beroepsopleiding volgen;
- kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving in het bevolkings- of vreemdelingenregister;
- de actieve deelname aan verenigingsleven.
Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing tot beëindiging van verblijf zoals bedoeld in het tweede lid te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Uit voormelde bepaling blijkt dat de criteria om de inspanningen tot integratie te beoordelen, opgesteld zijn om na te gaan of er een redelijke inspanning tot integratie werd geleverd, bij gebreke waarvan een einde kan gemaakt worden aan een machtiging of toelating tot verblijf. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat het *in casu* gaat om een beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat de verzoekende partij "*geen redelijke inspanning tot integratie heeft geleverd",* doch wel daar er sinds 24 december 2021 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij met haar echtgenote waardoor overeenkomstig artikel 42*quater*, §1, 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht wordt beëindigd. De verzoekende partij kan *in casu* dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 1/2, §3 van de Vreemdelingenwet, alsook niet dienstig betogen dat duidelijk uit de wet volgt dat werken een bewijs van integratie in België is, dat haar professioneel parcours niet op afdoende wijze in rekening werd gebracht terwijl dit een relevant element voor haar integratie vormt.
Wel is het zo dat, indien het verblijfsrecht aldus wordt beëindigd op grond van artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij gehouden is conform artikel 42*quater*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met "*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*".

Uit de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de door de verzoekende partij aangebrachte elementen betreffende haar sociale en culturele integratie, zoals haar engagement in sport, de huur van haar appartement, haar werk en professionele parcours en haar taallessen in rekening heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat het niettegenstaande

deze elementen niet inhumaan lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij heden te beëindigen, waarbij de overwegingen hiervoor worden toegelicht.

Waar de verzoekende partij betoogt, betreffende de economische situatie, dat zij heeft aangetoond, door middel van loonfiches en een arbeidscontract, dat zij sedert oktober 2019 voltijds werkt, dat zij aldus snel werk heeft gevonden en begonnen is met werken nadat zij haar verblijfstitel verkreeg die haar dit toestond, dat zij een maandelijks loon ontvangt van ongeveer 1800 euro, dat het evident is dat zich inwerken op de arbeidsmarkt en voltijds werken in België een bewijs van integratie is, dat werken een bewijs van integratie in België is, dat haar professioneel parcours een relevant element voor haar integratie vormt, wijst de Raad er vooreerst op dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij deze feitelijke gegevens ontkent of weigert in overweging te nemen. Evenmin blijkt dat zij oordeelt dat de tewerkstelling geen bewijs van integratie zou zijn. Echter is de verwerende partij van mening dat dit een positief element is, doch dat het hebben van een job en bijhorend inkomen "*geen afdoende bewijs van integratie (is) in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan*", waarbij zij toelicht dat dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden alsook uiteenzet dat bij een gebrek aan contra-indicaties geconcludeerd dient te worden dat de leeftijd en gezondheidstoestand van de verzoekende partij toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld, dat zij op economisch actieve leeftijd is en haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Met haar betoog over haar werk en inkomen en haar oordeel dat dit een bewijs van integratie is weerlegt de verzoekende partij geenszins de voormelde overwegingen waarom *in casu* deze elementen van integratie een beëindiging van het verblijf niet in de weg staan.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou menen dat het zich inwerken op de arbeidsmarkt en voltijds werken in België wel een afdoende bewijs van integratie is die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat, toont zij echter geenszins aan dat de in de bestreden beslissing weergegeven overwegingen betreffende deze elementen foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het eveneens evident is dat eenmaal men zich bevindt op de arbeidsmarkt, men contacten legt en men leert over de Belgische samenleving en bijgevolg zich sociaal en cultureel integreert, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Een sociale en culturele integratie vloeit immers niet automatisch voort uit het zich bevinden op de arbeidsmarkt, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Evenmin toont zij aan dat zij ter gelegenheid van het aanbrengen van documenten naar aanleiding van het schrijven van 1 december 2022, bewijsstukken heeft aangebracht waaruit een sociale en culturele integratie blijkt die het gevolg is van het zich bevinden op de arbeidsmarkt. Zij laat voorts ook na in haar verzoekschrift te verduidelijken uit welke elementen de sociale en culturele integratie die voortvloeit uit het zich bevinden op de arbeidsmarkt, bestaat en op welke wijze deze elementen een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden staan. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat, gelet op haar tewerkstelling, de verwerende partij met bepaalde elementen van haar sociale en culturele integratie ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar zij nog betoogt dat zij bovendien veel zaalsport beoefent en het evident is dat zij aldaar veel personen heeft ontmoet en vrienden heeft gemaakt, beperkt zij zich opnieuw tot een loutere bewering. Uit het louter beoefenen van een zaalsport kan niet *ipso facto* worden afgeleid dat zij aldaar veel vrienden heeft gemaakt. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit niets blijkt dat zij er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd. Ook weerlegt zij met haar betoog geenszins het motief dat uit niets kan blijken dat zij daadwerkelijk van haar sportabonnement gebruik heeft gemaakt. Daarnaast, door enkel te wijzen op het beoefenen van zaalsport, weerlegt de verzoekende partij ook de motieven niet dat het lidmaatschap van een sportclub niet kan aanzien worden als een sociale of culturele integratie die een hinderpaal kan vormen bij het nemen van de bestreden beslissing, dat het volstrekt logisch is dat de verzoekende partij overeenkomsten sluit in het land waar zij gevestigd is al was het maar om in haar basisbehoeften, zoals, ontspanning te voorzien.

Bovendien blijkt dat de verwerende partij betreffende de hypothese dat de verzoekende partij in België een vrienden- en kennissenkring zou hebben, heeft overwogen dat zij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken. De verzoekende partij weerlegt ook deze motieven niet.

Waar de verzoekende partij stelt dat het geheel van de elementen getuigen van het feit dat zij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en een stabiele en duurzame verankering op het Belgische grondgebied reflecteren, dat de verwerende partij door het tegengestelde voor te houden, een manifeste

appreciatiefout heeft begaan en haar motiveringsplicht schendt, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een zekere mate van integratie ontkent. Echter oordeelt zij dat het niettegenstaande deze elementen niet inhumaan lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij heden te beëindigen, waarbij de overwegingen hiervoor worden toegelicht. Zoals reeds aangegeven slaagt de verzoekende partij er met haar betoog niet in deze overwegingen te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er in dit licht nog op dat het feit dat de verwerende partij gehouden is om conform artikel 42*quater*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening te houden met onder meer de economische situatie en sociale en culturele integratie bij het beëindiging van het verblijf, er niet toe leidt dat van zodra er sprake is van een zekere mate van integratie, niet langer kan overgegaan worden tot een beëindiging van het verblijf. Een dergelijke lezing volgt geenszins uit voormelde bepaling, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij zou menen dat de elementen waaruit een volgens haar perfecte integratie in de Belgische samenleving blijken en een stabiele en duurzame verankering op het Belgische grondgebied reflecteren, wel degelijk het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staan, blijkt in wezen dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaat dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort.

3.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd, noch dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte of niet volledige feitenvinding of op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Ook de schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Ook een manifeste appreciatiefout blijkt niet.

3.12. In een derde onderdeel argumenteert de verzoekende partij dat de verwerende partij geen enkele melding maakt van artikel 8 van het EVRM en het recht op een privé- en gezinsleven dat wordt beschermd door deze bepaling alsook dat zij de elementen die zij aanbracht en die betrekking hebben op haar familie, niet in rekening bracht. De verzoekende partij meent dat het evident is dat de relaties met haar familieleden in België vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betreffende de relatie met haar ouders, betoogt de verzoekende partij dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat deze relatie in elk geval moet onderzocht worden in het licht van het privéleven en bovendien ook een familieleven kan vormen in de mate er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden, wat *in casu* effectief het geval is. Zij vervolgt dat het evident is dat de activiteiten en relaties die zij heeft ontwikkeld in België worden gedekt door de notie privéleven, dat haar professionele integratie en haar contacten die zij heeft kunnen ontwikkelen als gevolg van haar tewerkstelling moeten worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij wijst er nog op dat het hier niet gaat om een situatie van eerste toelating waardoor de bestreden beslissing wel degelijk een inmenging vormt op het respect voor haar gezins- en privéleven, dat deze enkel gerechtvaardigd kan zijn onder de voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat de inmenging moet voorzien zijn in de wet en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving en genomen moet zijn om een doelstelling opgenomen in het tweede lid te bereiken. Zij meent dus dat de verwerende partij gehouden is om alle voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM na te gaan en een grondige analyse te maken van de specifieke situatie van de verzoekende partij door een belangenafweging te maken. De verzoekende partij betoogt dat gelet op de verplichting tot een grondig onderzoek en een belangenafweging, de motieven van de bestreden beslissing voorkomen als lacunair en onvoldoende in die mate dat niet kan begrepen worden wat de verwerende partij ertoe gebracht heeft om de belangen van de staat om de grenzen te controleren te laten prevaleren op de particuliere belangen van de verzoekende partij om haar leven in België, waar zij het geheel van haar privé- en familiaal leven heeft ontwikkeld, verder te zetten. Zij meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende is.

3.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.14. Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven te hebben met haar ouders.

Vooreerst verduidelijkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins wie haar ouders zijn. Ook uit de stukken neergelegd naar aanleiding van het schrijven van 1 december 2022 blijkt dit niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat dit gaat om K.K. en T.E., de personen die vermeld staan op het attest van gezinssamenstelling dat de verzoekende partij voorlegt naar aanleiding van het schrijven van 1 december 2022.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven met haar ouders gemotiveerd wat volgt:

"Hij legt een gezinssamenstelling voor waarop twee andere personen vermeld staan nl. K.K. (…) en T.E. (…). Vermoedelijk gaat het hier om familieleden, doch er blijkt niet uit het dossier dat er tussen betrokkene en deze personen, bovenop de eventuele affectieve banden tussen volwassen familieleden, nog een bijkomende band van afhankelijkheid zou bestaan. Aldus moet besloten worden dat zijn gezinssituatie ook niet van die aard is dat zulks een beletsel zou vormen voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht."

Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de elementen die zij aanbracht en die betrekking hebben op haar familie, in rekening bracht. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke andere elementen die betrekking hebben op haar familie en die zij heeft aangebracht de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Door louter te beweren dat het evident is dat de relaties met haar familieleden in België vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dat er effectief sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven dat dit niet blijkt uit het dossier niet, noch toont zij aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar ouders aannemelijk heeft gemaakt. Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich tot het vermelden van haar ouders zonder te verduidelijken, laat staan aan te tonen, op welke wijze er in hun relatie sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden.

Gelet op het niet aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven met haar ouders diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.15. De verzoekende partij maakt gewag van haar privéleven en wijst op de relatie met haar ouders, de activiteiten en relaties die zij ontwikkeld heeft in België, haar professionele integratie en haar contacten die zij heeft kunnen ontwikkelen als gevolg van haar tewerkstelling. Zij meent dat deze elementen getuigen van een privéleven dat moet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat het bestuur met de door verzoekende partij opgeworpen elementen met betrekking tot haar privéleven rekening heeft gehouden doch oordeelde dat er geen leeftijdsgebonden probleem is of een medisch bezwaar die het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staat, dat de verzoekende partij sedert 8 augustus 2019 onafgebroken legaal in het Rijk verblijft, wat een nog relatief korte periode is, dat de verzoekende partij inderdaad op 18 januari 2014 in België aankwam, doch voor 8 augustus 2019 geen enkel verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft genoten, dat zij geen rechten kan putten uit illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen gunstig gevolg hebben gekend, dat hoewel zij in 2014 aankwam, het niet onredelijk is te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, dat zij er immers het grootste gedeelte van haar leven heeft geleefd en er haar jeugd doorbracht, dat zij reeds 23 jaar was toen zij naar België kwam, dat zij verhoudingsgewijs veel langer in Turkije heeft geleefd dan in België, dat in ieder geval dient vastgesteld te worden dat zij zelf geen elementen aanvoert betreffende de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland die een tegenindicatie voor het nemen van de bestreden beslissing zouden vormen, dat zij is tewerkgesteld als verkoper, wat een positief element is, dat echter het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs is van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, dat bij gebrek aan contra-indicaties geconcludeerd dient te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij toelaten dat zij ook in het herkomstland kan worden tewerkgesteld, dat de verzoekende partij op economisch actieve leeftijd is en haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan aanwenden om aldaar aan de slag te gaan, dat voorts het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België en het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, dat de verzoekende partij aldus niet aantoont dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, dat voorts het aangaan van een sportabonnement of het huren van een woning niet als een sociale of culturele integratie kunnen worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing, dat het immers volstrekt logisch is dat de verzoekende partij aankopen van welke aard dan ook doet of overeenkomsten sluit in het land waar zij is gevestigd, al was het maar om in haar basisbehoeften - zoals huisvesting en ontspanning - te voorzien, dat daarnaast uit niets kan blijken dat de verzoekende partij daadwerkelijk van haar sportabonnement heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd, dat voor zover de verzoekende partij hier een vrienden- en kennissenkring zou hebben, dient opgemerkt te worden dat zij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken. Daarnaast wordt er ook nog op gewezen dat zij sinds 24 december 2021 als alleenstaande is ingeschreven, dat zij niet heeft aangetoond dat er nog een minimum aan relatie bestaat met de referentiepersoon en dat uit het dossier niet blijkt dat er thans sprake zou zijn van een nieuwe relatie met een ander persoon, dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft met verblijfsrecht in België, dat zij een gezinssamenstelling voorlegt waarop twee andere personen vermeld staan nl. K.K. en T.E., dat het hier vermoedelijk gaat om familieleden, doch er uit het dossier niet blijkt dat er tussen de verzoekende partij en deze personen, bovenop de eventuele affectieve banden tussen volwassen familieleden, nog een bijkomende band van afhankelijkheid zou bestaan, dat aldus moet besloten worden dat haar gezinssituatie ook niet van die aard is dat zulks een beletsel zou vormen voor het beëindigen van haar verblijfsrecht. Geconcludeerd wordt dat, gezien het geheel van de voorgelegde documenten en voormelde overwegingen, het niet inhumaan voorkomt het verblijfsrecht te beëindigen.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het ‘sociaal en economisch welzijn’ dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met de loutere verwijzing naar de relatie met haar ouders, de activiteiten en relaties die zij ontwikkeld heeft in België,

haar professionele integratie en haar contacten die zij heeft kunnen ontwikkelen als gevolg van haar tewerkstelling geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Daarenboven merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een privéleven dient te worden aangenomen waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien (artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet) en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Uit de hierboven weergegeven motieven blijkt voorts dat de verwerende partij wel degelijk een grondige analyse heeft gemaakt van de specifieke situatie van de verzoekende partij en zij is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij is nagegaan of het privéleven van de verzoekende partij in België haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst alsook of het gelet op de elementen betreffende haar privéleven inhumaan is om haar verblijfsrecht te beëindigen. De verwerende partij heeft echter geoordeeld dat dit niet zo is en heeft duidelijk de motieven die tot deze conclusie leidden weergegeven in de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing voorkomen als lacunair en onvoldoende in die mate dat niet kan begrepen worden wat de verwerende partij ertoe gebracht heeft om de belangen van de staat om de grenzen te controleren te laten prevaleren op de particuliere belangen van de verzoekende partij om haar leven in België, waar zij het geheel van haar privé- en familiaal leven heeft ontwikkeld, verder te zetten, dat de motivering van de bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende is.

De Raad stelt vast dat van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid geen sprake is, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog niet aan. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar verblijfstoestand gelinkt was aan de relatie en het huwelijk met haar toenmalige Belgische partner en dat haar verblijf kon worden beëindigd in geval van het niet langer voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging. Er liggen voorts geen concrete hinderpalen voor die de verzoekende partij verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid.

3.16. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij geen enkele melding maakt van artikel 8 van het EVRM en van het recht op een privé- en gezinsleven dat beschermd wordt door deze bepaling, verduidelijkt zij geenszins waarom de verwerende partij uitdrukkelijk melding moet maken van deze bepaling en deze termen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij het aangevoerde familie- en privéleven in rekening heeft genomen en heeft gemotiveerd waarom deze aspecten de bestreden beslissing niet in de weg staan. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de desbetreffende motieven strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM en het door deze bepaling beschermde recht op een gezins- en privéleven, zodat ook niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog.

3.17. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin blijkt in dit licht een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.
3.18. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER